

La minyona d'Igualada

Jaume Pujol i Surroca, "Jaumet de Can Salvi", Oix

1. I u - na can-çó us vu(i) can - tar, no hi ha molt que s'és dic - ta - da, d'u - na mi-nyo - na que
na mi - nyo - na que hi ha de la vi - la de I - gua - la - da; i els seus pa - res ensón for
seus pa - res són for - ners i u - na gent molt ben hon - ra - da; l'han dei - xat a - nar a ba

6

hi ha de la vi - la de I - gua - la - da. I a - déu, cla-vell mo-re - net, i a-déu, es-tre-lla del
ners i u - na gent molt ben hon - ra - da.
llar al sa-rau de la pa - ta - ca - da.

13

di - a, i es-tre - lla del res-poen - dor que tot lo món (re-llu - mi - na). 1. 2.
2.D'u -
3.I els

I en siguent en el Masnou, ja me l'han arremangada;
i el més petitet de tots i dels peus ja l'engra(t)ava,
i el (mijançanet) de tots i de (jo)nois l'engra(t)ava,
i el més g(a)randet de tots i molt més amont ribava.
-I el(s) teus pares què et diran quan t'hi voran tan mullada?
-I jo ja els hi'n responré: "La rosada m'hi ha tocada."